

Když tam dojdou, křečkův dům je rozbitý. „Ale ne, moje bydliště, ne!“ naříká křeček.

Chudák křečiček, nemá domeček.

„Tak mu ho vyrobíme.“ všichni souhlasili a pustili se do díla.

4. kapitola

Za chvíli měli hotovo, no po pravdě řečeno, není to taková dřina, je to přece jen křeček, on potřebuje jen malý domeček. Neteř dala křečička polníčka před jeho nový dům.

„A ty křečku, tady máš pár klásků, ať máš zásobu.“

Všichni se začali smát. Od tohoto osudného dne nikdo nikdy už nezapomněl na křečka polního.

Tento příběh vysvětluje to, že nemáme týrat zvířátka, ale můžeme je krmit a pomáhat jim.

*příběh
Gabča 7. A*

*obrázek
Natali Z. 8. A*

Příloha žakovského časopisu

**GOLDEN
TIMES**

TO SE

POVEDLO

ročník: 4, č. 1/2022-23, počet výtisků 270, vychází říjen 2022, samostatně neprodejné

Miša K. 9. B

Příběh o polním křečkovi

1. kapitola

Byl jeden farmář, který se jmenoval Standa. On byl Dášin strýček. Občas za ním přijeli na návštěvu nebo mu jenom pomohli s prací. Tomuto strýčkovi patřilo jedno pole a velická louka. A ovšem měl i zvířátka, která neteř měla velice ráda.

Zrovna se blížily letní prázdniny, a to se chystali Novákovi navštívit strýčka a pomoci mu. Strýček bude mít o letních prázdninách napilno, protože když má ta zvířátka, tak jim musí udělat seno a z toho sena udělat balíky. Když Dášenka skončila poslední den ve škole, dali jí vysvědčení a šla domů. Rodiče přišli dříve z práce, chvíli si odpočinuli a maminka řekla holčičce: „Dášo, zítra pojedeme za strýčkem Standou, abychom mu mohli pomoci s prací a taky tam budeme přespávat.“

Pro malou holčičku to bylo veliké překvapení a byla plná radosti. Ale měla pro tatínka otázku: „Tatínku, a jak dlouho tam budeme?“

„Asi měsíc.“ odpověděl otec.

„A můžu si jít už sbalit věci?“ ptala se dál dcerka.

„Ale ovšem.“ oznámila jí maminka.

„Tak já se jdu sbalit, pojď Punt'ou!“

2. kapitola

Za chvíli měla dcerka sbaleno a večer řekla rodičům: „Maminko, tatínku už mám sbaleno a zítra pojedeme ráno?“

„Ano.“ odpověděli Dášence rodiče.

Nastal den, kdy se chystali odjet za strýčkem. Maminka ráno udělala svačinu, tatínek obstaral auto a Dášenka zavazadla. Tatínek dal do auta zavazadla, maminka svačinku a dcerka si nasedla do auta s Punt'ou.

A už jsou na cestě.

Když byli u strýčka, neteř přiběhla za ním a řekla mu: „Ahoj strýčku, jak se máš?“

„Dobře se mám, mám dnes práci na poli.“ odpověděl Standa.

Jak byli na poli, strýček řekl, že musí zkontrolovat, jestli tam není plevel. Ale nebyli tu sami, křeček polní si tam jedl své zbylé zásoby.

„Strýčku, hele křeček!“ vykřikla holčička.

„No jo. A mám tě!“ Standa chytl křečka.

„To je křeček polní, ten mi tu na podzim bere klásky, ale já mám klásků dost.“ oznámil strejda.

Neteř si ho pohladila a následovně se zeptala: „Strýčku, a ten křeček... toho si můžeme nechat?“

3. kapitola

Standa holčičce řekl: „No, kdyby měl u nás na zahradě podmínky života stejné, tak bychom si ho nechat mohli. Ale je těžké zvážit, jestli se o něj dokážeš postarat.“

To je jasné, že by malá holčička neodolala a vzala by si křečka na vždy. Ale nejde to.

„Dášo!“ zavolala maminka holčičku.

„Ano mami?“

„Dášenko, já jsem slyšela tvůj rozhovor se strýčkem. Ten křeček je divoký, není domácí, proto si ho nesmíme nechat. On by totiž byl takto týraný.“

„Dobře mami, A můžeme ho alespoň navštěvovat?“

„To asi jo. Ale ne, blíží se bouře.“ lekla se maminka.

„Rychle, všichni domů!“ volají všichni.

„Tati, a co křeček?“

„Vem ho s sebou, mohlo by mu to ublížit.“

A už jsou v bezpečí. „Hele, jak se dívám na ten radar, tak tam píšou, že už to bude od nás pryč.“

„Jupí, jdeme opět na pole.“